

Udløbet af den Frist, der ved Overenskomsten om Statslaanet er sat for dettes Ydelse.

Her staar Ministeriet afvisende og stejlt. Derved er mit Partis Stilling til Lovforslaget om Statslaanet givet. Dette Statslaan kan vi ikke være med til at bevilge, naar Afviklingen af Loven af 7. August 1914 kun kan finde Sted under Trykket af den Enevældighed, som Loven hjemler Indenrigsministeren, naar man nægter at sætte en bestemt Frist for Lovens Gyldighed, og naar man vedblivende vil forholde Rigsdagen den Indflydelse, som er dens Ret. Det konservative Folkeparti staar i denne Sag Side om Side med Venstre.

Idet jeg for øvrigt henviser til den Mindretalsbetænkning, som mit Partis Udvalgsmedlemmer har underskrevet sammen med Venstres, skal jeg kun erklære, at vi vil stemme mod det foreliggende Lovforslag.

Finansministeren (Brandes): Det nedsatte Udvalg har delt sig i et Flertal og et Mindretal. Flertallet indstiller Lovforslaget til uændret Vedtagelse. Mindretallet indstiller det til Forkastelse; højst besynderlig, højst uhørt, en saadan Fremgangsmaade! Der er ingen, der bestrider Nødvendigheden af det foreslaaede Statslaan, der stilles ikke Ændringsforslag til dets Form, til dets Vilkaar, der kræves ikke, at den Udgift, som alle er enige om, skal dækkes, dækkes paa anden Maade! Der siges heller intetsteds, at der er noget at indvende mod Lovligheden af de Foranstaltninger, som har ført til dette Statslaan. Hvis det havde været muligt for Mindretallet med Hensyn til nogen af de mange Love, som er anførte i Bemærkningerne til Lovforslaget, med Hensyn til de mange Foranstaltninger, som ogsaa er nævnte, at paapege, at der forelaa blot en Overskridelse af Kompetence, kunde man være ganske sikker paa, at Mindretallet havde gjort dette. Men nej, der rettes ingen Indvending derimod, Nødvendigheden er ikke bestridt, hverken af at afholde Udgiften saa lidt som af at dække den, og der er heller ikke rejst nogen Indvending imod, at den dækkes paa den foreslaaede Maade. Alligevel vil man indstille Lovforslaget til Forkastelse.

Hvad anføres der nu af Grunde derfor? I Betænkningen siges der, og det er nu ogsaa hørt af den ærede Ordfører for Mindretallet — det maa jeg vel kalde det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) under disse Omstændigheder —, at Rigsdagen har faaet for sen Besked om

det Underskud, som foreligger for indeværende Finansaar. Hvis man nu havde faaet den Besked nogle Maaneder tidligere, vilde der saa være blevet forandret en eneste Smule derved? Vilde en eneste af de Love eller de Foranstaltninger, der har foraarsaget Udgiften, have mødt Modstand her i Tinget? Jeg tvivler meget derpaa.

Man kan jo begynde med de først anførte Udgifter, Militærudgifterne til 85 Mill. Kr. i indeværende Finansaar. Er der virkelig nogen, der mener, at vi kunde have undgaaet denne Udgift? Har der fra de to konservative Partiers Side, der nu vil forkaste dette Lovforslag, være rettet en Indvending imod, at man med alle Partiers Enighed afholdt disse Udgifter? Jeg har intet hørt derom. Dernæst de store Udgifter til Dyrtidstillæg og Løntillæg. Var der Indvendinger, da Regeringen forelagde disse Lovforslag? Nej, ingenlunde. Det konservative Folkeparti havde oven i Købet i Forvejen af let forklarlige politiske Grunde rejst en Agitation for hurtigst muligt at komme til de meget betydelige Udgifter, som disse Love foranledigede. Ja, det ene Lovforslag om Dyrtidstillæg gik endog her fra Tinget, sat 2 Millioner op. Man bebrejdede meget stærkt Finansministeren, at han ikke i Tide havde været opmærksom paa, at der trængtes til endnu 2 Millioner.

Det var særlig det konservative Folkeparti, der mente sig forpligtet og skikket til at varetage Tjenestemændenes Tarv. Jeg har lagt Mærke til, at i disse Dage har det samme konservative Blad, der den Gang særlig drev denne Agitation, allerede begyndt en ny Agitation for at sætte Tjenestemændene op til endnu højere Krav. Er det egentlig paa den Maade, man skal virke, naar man samtidig vil sætte Statens Udgifter ned? Jeg anfører kun dette Eksempel. Jeg forstaaer meget vel Bladets Fremgangsmaade og Begrundelsen dertil. En rimelig Trang til Abonnenter kan meget vel føre et Blad til den Art Artikler; men det konservative Parti, der bebrejder Finansministeren, at Udgiften er blevet saa stor, kan neppe bruge sin Presse til at kræve stadig større og større Udgifter af den ikke udtømmelige Statskasse.

Men man siger, at man har ikke faaet Besked. I Oktober erklærede Finansministeren — dog maa jeg sige i meget vage Ord —, at det var muligt, at der kom Balance paa indeværende Finansaars Regnskab. Jeg maa sige, at jeg kunde ikke